

Τα όρια του Θεού και τα δικά μας

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Ο Θεός δεν θέλει να είμαστε αδρανείς και γι' αυτό δεν κάνει το παν Αυτός. Ούτε αλαζόνες θέλει να είμαστε, γι' αυτό δεν άφησε το παν σε μας».

Ο λόγος αυτός του Οσίου Θεοδώρου Εδέσσης, από τη Φιλοκαλία, δείχνει το μέτρο των ορίων μας, αλλά και τη στάση του Θεού απέναντι στα όποια προβλήματα και επιδιώξεις μας.

Ο άνθρωπος, ως εικόνα Θεού, έχει μέσα του μεγάλες δυνάμεις, που πολλές φορές τις αγνοεί ή τις κρύβει σκόπιμα. Αν τις ενεργοποιήσει θα εκπλαγεί από τις δυνατότητές του. Αυτό φαίνεται, όταν οι συνθήκες της ζωής είναι τέτοιες που τον αναγκάζουν να το κάνει.

Η παρατηρούμενη επιθυμία, από κάποιους, να ζητούν από το Θεό να τους βοηθήσει χωρίς να έχουν διάθεση να κάνουν αυτό που μπορούν, εκφράζει την παιδική συμπεριφορά που τα θέλει όλα από τους γονείς. Όμως, ο ουράνιος Πατέρας μας, επειδή δεν ενεργεί με πάθη και σκοπιμότητες, φαίνεται ότι δεν διστάζει να μας αφήσει στην ταλαιπωρία μας προκειμένου να μας κάνει να ανακαλύψουμε τις

δυνάμεις και τα χαρίσματά μας. **«Ο Θεός δεν δυσκολεύεται να μας πει όχι εκεί που πρέπει. Δεν προβληματίζεται αν τα όρια που μας βάζει μας στενοχωρούν».** (Από το βιβλίο 'Όρια ζωής')

Από την άλλη, η αλαζονική αντίληψη ότι όλα μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας, χωρίς τη Θεϊκή αρωγή, στην πραγματικότητα εκφράζει ψευδαίσθηση των δυνατοτήτων μας. Μια ασθένεια, ακόμα και θεραπεύσιμη, θα μας πείσει για του «λόγου το αληθές». Θα μας βεβαιώσει πως τίποτα δεν είμαστε και χωρίς την κρυφή ή φανερή βοήθεια του μόνου Δυναμένου «εποιήσαμεν ουδέν».

Στην πορεία της ζωής μας άλλοτε θα χαιρόμαστε τις δυνάμεις μας και τις δραστηριότητές μας και άλλοτε θα απολαμβάνουμε τη συμπόρευση του Κυρίου μας. Αυτές οι μικρές και μεγάλες εμπειρίες, οι προσωπικές και γι' αυτό μη αποδεικνυόμενες, θα μας βεβαιώνουν ότι είμαστε σημαντικοί γιατί είμαστε παιδιά Εκείνου που μας αγάπησε χωρίς όρια, ώστε να στείλει τον «Υιόν Του το μονογενή» να θυσιαστεί για να ζήσουμε. Δεν είναι αυτό μια δυνατή ευλογία και δύναμη στη ζωή; Δεν είναι ικανή αυτή η εμπειρία να μας κάνει να υπομένουμε, να Τον εμπιστευόμαστε και να ελπίζουμε, όταν Εκείνος σιωπά για το λόγο που γνωρίζει;

Λέχθηκε ότι **«Κανένας ποτέ δεν πίστεψε από βιβλία και διδαχές, αλλά από βιώματα και προσωπικές εμπειρίες»** (Μάριος Μπέγζος, Κοσμήτωρ Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών, εφημ. «Ορθόδοξος Τύπος» 20.9.13). Έτσι, κάθε εμπειρία από το Θεό, όταν, βέβαια, κατοχυρώνεται από την Εκκλησιαστική εμπειρία και αλήθεια, γίνεται μια αποκάλυψη της Βασιλείας Του, την οποία καλούμαστε να ζήσουμε από το «νυν αιώνα». Με αυτή την εμπειρία ως «απόδειξη» μπορούμε να νικήσουμε το φόβο του θανάτου, την απόγνωση των προβλημάτων, την ωδίνη της όποιας αποτυχίας μας. Μπορούμε να πορευόμαστε με τη βεβαιότητα της «αιώνιας ασάλευτης Βασιλείας Του».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com